

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org

dimecres 26 de març

PP, què passa? La merda torna a casa!

◆ *Els estudiants de l'Autònoma deixen una pila de fems a la seu del Partit Popular*

Ahir els estudiants de veterinària van organitzar una nova proposta per a que tot el campus anés a manifestar-se davant la seu del PP. Des de les nou del matí, un grup d'alumnes van estar recollint fems de les granges properes a l'Autònoma i posant-les en bosses d'escombraries. L'objectiu d'aquesta recollida era anar fins a la seu del PP a Barcelona i dipositar els fems davant la porta fent una muntanya.

Les quatre de la tarda era l'hora de trobada. Uns 500 alumnes es van reunir davant la facultat de veterinària on es va improvisar una mena de cadena humana per repartir les bosses de fems entre els que hi eren. No tota la gent tenia bossa, donat que els organitzadors solament n'havien preparat unes 350.

Un cop a Barcelona, un munt d'estudiants més es van afegir, i en una improvisada marxa pel carrer Muntaner van arribar quan encara no eren les sis a la plaça Francesc Macià. Durant tot el recorregut es van estar cridant consignes del tipus "PP,

què passa? La merda torna a casa!" i "PP tremola, el poble no perdona" però, a l'arribada a la plaça i tal com s'havia acordat, es va mantenir un silenci col·lectiu fins que es va acabar de crear la muntanya de fems.

Quan tots els excrements estaven amuntegats, un alumne de veterinària va llegir el manifest en el que destacava que "el poder ja no és de la gent" i on remarcava que "ara manen les multinacionals". A més va fer ressò que aquesta guerra no és "per alliberar el poble iraquí" i els països que es veuen com a grans pacifistes (França, Alemanya, Xina i Rússia) no són ni pacífics, ni solidaris, sinó que miren de "garantir el subministrament de

consigna: "Caganers sense fronteres". A l'altra s'hi podia llegir el ja conegut lema de "No més sang per petroli".

Improvisació popular

El silenci s'havia acabat i tot d'una es va tornar a cridar. De forma espontània, quan la gent ja marxava, es va decidir tallar el trànsit de la Diagonal a l'alçada de la plaça Francesc Macià, tot i que alguns no van aprovar que es canviés el programa.

A les set es va acabar la concentració on va predominar l'ambient festiu, a favor de la pau, sense cap mena d'incidents i envoltats de mitjans. Un cop més ens hem fet escoltar i, tal i com diu el manifest dirigit als promotors d'aquesta guerra: "Amb la vostra merda adobarem la nostra lluita".

MÍRIAM MARTÍNEZ
NEUS SANCHIS
MARIA ANTÒNIA SUAU

La protesta va estar organitzada per veterinària

Una pancarta satiritzava tant als aliats com a Saddam

petroli del seu país".

Els fems van servir de suport per a les dues pancartes que havien acompanyat tota la protesta. En una d'aquestes hi havia caracteritzats Blair, Aznar, Bush i Saddam sota la

SUMARI

Editorial:
"Dimarts en blanc i negre"

pàg 2

El nuevo frente comunicativo

pàg 2

Presentació de la comisió d'anàlisi de mitjans

pàg 2

Polèmica conferència d'Antonio Franco

pàg 3

Els estudiants també actuen contra les causes de la guerra

pàg 3

Els breus i l'agenda amb els actes d'aquests dies

pàg 4

Editorial

«Dimarts en blanc i negre»

Ahir dimarts va ser un dia de gran esforç i de bones notícies. Els estudiants de publicitat estan treballant de valent amb la seva campanya contra la guerra, els actes al campus es multipliquen i els contactes entre les diverses facultats es van afirmant. Des de la redacció estem intentant organitzar la cobertura dels actes que les facultats preparen i així posar en contacte els estudiants que hi volen participar. És molt important que els representants de les diverses assemblees de facultat pressionin els respectius deganats perquè financin més còpies del periòdic i així fer-lo arribar a més gent.

Per això a la nostra web www.quecorrilaveu.org trobareu el PDF de la versió en paper. Ahir també vam rebre les primeres trucades d'alumnes d'altres universitats interessats en treballar junts en la preparació d'activitats i en la lluita per la pau.

Però ahir també va ser un nou dia de guerra i de mentides. L'arrogància de l'administració Bush i del govern dictatorial de Saddam Hussein no ha estat suficient per amagar que aquesta guerra serà llarga i que el número de morts serà molt més alt del que ens volien fer creure.

Pensant en els soldats britànics morts en accidents, en els nord-americans morts per metralla iraquí i en els iraquians morts sota les bombes, no es pot evitar pensar en la fragilitat i el poc marge necessiten l'odi i la por humanes per començar a matar. I no es pot evitar pensar en els ciutadans iraquians. Homes, dones i nens que sobreviuen i escapen diàriament de dues injustícies: una dictadura que els crida a morir per la "pàtria" i una invasió militar per la qual la seva mort es diu "dany col·lateral".

¿Què podem fer nosaltres davant de tanta barbàrie? Podem exercir el dret a pensar, a treballar i a inventar un món en pau. Podem unir-nos contra el que ens separa: la guerra.

El nuevo frente comunicativo

Era la primavera tibia de 1991, hace exactamente doce años, cuando un grupo heterogéneo de periodistas, profesores e investigadores dimos a la imprenta *Las mentiras de una guerra. Desinformación y censura en el conflicto del Golfo* (Barcelona, Deriva Editorial), un librito de intervención rápida concebido por los principales responsables del benemérito *Diari de la Pau* que procuraba ofrecer un diagnóstico crítico acerca del tratamiento que los medios de comunicación catalanes y españoles dieron a la primera Guerra del Golfo. El volumen fue fraguado en unas pocas semanas, mientras los misiles y bombas de la llamada *coalición aliada* retumbaban sobre los cielos y las tierras de Irak, un tiempo ya un poco remoto en que George Bush hijo iba emergiendo de su severa adicción alcohólica gracias a la embriaguez que le procuraba una discreta pero imparable escalada al techo del mundo, al tiempo que el por entonces meritorio José María Aznar, clarividente mesías de la nueva España una, grande y libre

venido de Quintanilla de Onésimo, iba velando entre bastidores las armas de su futura revelación como estadista de talla mundial.

Soplaba la brisa tibia de la estación del amor mientras las bombas deflagaban sobre el suelo abrasado de la antigua Mesopotamia y buena parte de los profesionales de los medios de comunicación cerraban filas en torno a los ejércitos del consorcio militar-industrial, no ya víctimas de las habituales censuras e iniquidades que todas las guerras desatan sino partícipes entusiastas de una causa que se obstinaron en presentar como justa y necesaria, penoso deber es cierto pero —a fin de cuentas— abnegada y necesaria salvación de la bandera de libertad. El grueso de la profesión periodística aplaudió el discurso militarista precocinado

por el Pentágono y sus vasallos, y la guerra fue presentada como un rutilante espectáculo de masas, urdido mediante las técnicas narrativas popularizadas por la

industria del entretenimiento.

Han pasado doce años desde entonces, y es todavía muy pronto

para esbozar un nuevo diagnóstico acerca del proceder de periodistas y medios en relación a la nueva guerra que acaba de empezar. Aunque tarde y dificultosamente, parece que buena parte de la profesión periodística ha hecho propósito de enmienda: pesar de que algunas conductas vuelven a provocar sonrojo, las últimas semanas han ofrecido señales alentadoras de que aquella negligencia colectiva no se volverá a producir, al menos en la escala mayúscula que entonces adquirió. Por tierra, mar y aire, instalada en el núcleo mismo de las mentes y los domicilios, la guerra se libra *también* en este medio ambiente de signos y símbolos en que vivimos, segregado por la industria de la comunicación y —conviene no olvidarlo— sancionado por las agencias y negligencias de que somos responsables como ciudadanos. El nuevo frente comunicativo se despliega por doquier, complejo, intangible, sutil. En él se dirime la guerra decisiva: la de las palabras, las imágenes, las creencias. Y a todos nosotros nos incumbe la tarea de pensar.

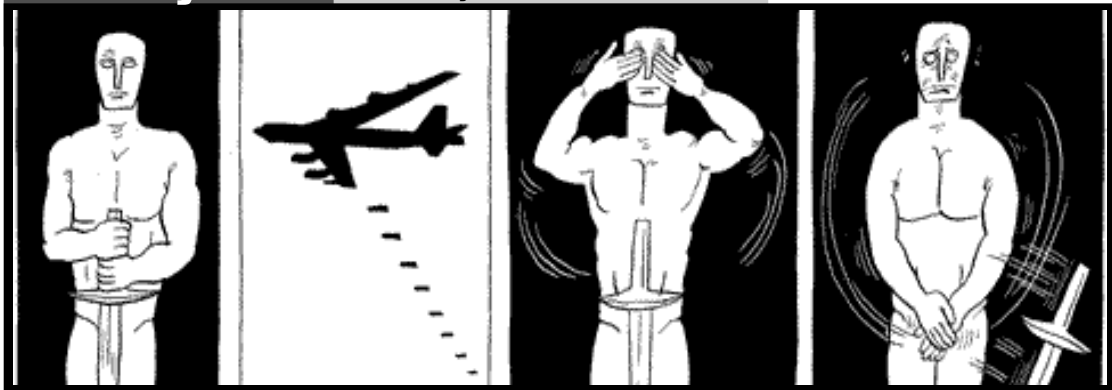
ALBERT CHILLÓN

DOCTOR EN CC. DE LA COMUNICACIÓN I
PROFESSOR DE PERIODISME

Procurar hacer un diagnóstico crítico

la vinyeta

(de Pinto y Chinto - La voz de Galicia)

PRESENTACIÓ DE LA COMISSIÓ D'ANÀLISI DE MITJANS

La Comissió d'Anàlisi de Mitjans està configurada per un grup d'estudiants i professors, unes 50 persones que pretén fer una anàlisi comparativa de la cobertura que han fet els diversos mitjans espanyols i catalans entre els quals es troben: El País, El Mundo, ABC, La Razón, El Periódico de Catalunya, El Punt, L'Avui, La Vanguardia, TVE 1, TVE 2, Televisió de Catalunya, Antena 3, etc. La nostra voluntat és fer una anàlisi completa i seriosa. Això implica que els resultats no puguin exposar-se al dia a dia, sinó

que hem d'esperar a tenir unes conclusions sòlides perquè tinguin cert interès general. En aquesta línia, si el treball és continuat i eficaç, la nostra intenció és fer públics els resultats no només a la facultat, sinó al conjunt de la societat.

Des de la nostra comissió animem a la gent a col·laborar amb nosaltres. Les reunions són obertes, i qualsevol aportació, comentari, crítica constructiva... serà més que ben rebuda. En aquests moments la nostra tasca es centra en debatre les primeres

conclusions sobre cada mitjà analitzat des de l'inici del conflicte bèl·lic. Més endavant intentarem aprofundir en l'anàlisi per oferir unes conclusions més concretes i ben definides.

Si us voleu adreçar a la nostra comissió, podeu fer-ho a través d'Internet a les adreces: **MATÍ:** Elisenda.cucurull-@campus.uab.es - Elisenda Cucurull. O al telèfon: 647929038 - Minaia Llorca. **TARDA:** Ernest Carranza: 615689436.

Els estudiants també actuen contra les causes de la guerra

A dos quarts de nou del matí estudiants de tota la Universitat Autònoma es van reunir a la plaça Cívica per anar a boicotejar la benzinera de Repsol situada a la sortida de l'A-18, a instàncies de l'Assemblea de Dret. Prop d'un miler d'estudiants amb vels negres en senyal de dol pels morts que cauen cada dia sota les bombes i els trets de la guerra van emprendre la marxa mitja hora més tard amb crits com "No més sang per petroli", dirigits als governs que tenen més en compte els diners que es treuen de l'Iraq que els morts que es queden allà.

Repsol, sabent de l'acció (potser gràcies a algun exemplar d'aquest diari), ja havia tancat l'establiment, però això no va desmotivar els estudiants que van ocupar l'àrea de la benzinera. Allà, després de corejar lemes com "Solidaritat amb el poble de l'Iraq" i "Contra el capital i la guerra criminal", un grup va simular un bombardeig imminent, ajaient-se al terra.

Improvisadament, es va decidir tornar a la UAB per l'A-18 i l'A-7 tot tallant el trànsit, cosa que no va deixar indiferent a cap conductor, com ja va passar dies enrere. En aquest recorregut, el col·lectiu d'estudiants va fer un parell de minuts de silenci asseguts i assegudes a la via, una vegada amb les mans enlaire i l'altra amb les mans al clatell, simulant altre cop situacions que es viuen dia a dia en territori iraquí.

Sara, membre de l'Assemblea de Dret, ha explicat a *que corri la veu* que s'ha fet el boicot a Repsol "perquè serà una de les principals beneficiades de la guerra contra l'Iraq".

Polèmica conferència d'Antonio Franco

◆ Un grup d'estudiants va intentar boicotejar l'acte

La xerrada d'Antonio Franco, director del Periódico, organitzada des de l'assemblea d'estudiants de la Facultat de Ciències de la Comunicació, va començar amb una formal i afalagadora presentació del personatge.

El ponent que havia estat citat per un altre dia per parlar de la polèmica del món de la comunicació va canviar la data per explicar "com servir un conflicte perquè pugui ser digerit per l'opinió pública" segons paraules seves. La conferència va començar amb un clima de pau general, força adequat a la nostra vaga, però poc després uns estudiants majoritàriament de la facultat de Polítiques, uns deu "espontanis" segons ells, van penjar una pancarta a la taula dels ponents, sense que aquests poguessin llegir el contingut.

L'aparició trenca

Al cartell s'hi llegia "On són les imatges de la repressió? El Periódico silenci". Aquests estudiants es referien a les imatges de la repressió policíaca, especialment la de la manifestació de Madrid. Mentre Antonio Franco parlava de diaris amb

voluntat democràtica, els aspirants a boicotejar l'acte van fer sonar mòbils, van xiular i van expressar la seva opinió en veu alta. "És molt hipòcrita fer una xerrada sobre la manipulació quan no en són un exemple", "són uns espanyolistes i és una vergonya com han tractat el conflicte basc" justificaven unes d'aquestes estudiants. Al final de la conferència

que anomenés guerrilla separatista a l'exèrcit d'alliberament nacional de Txetxènia però ho va fer en to amenaçador i anomenant "pallassos" tan als ponents com al públic pacífic.

Franco no entra al joc

Antonio Franco no va respondre a les interpellacions d'aquests estudiants enfadats, "no és el tema d'avui" i "que facin el seu acte" va dir al públic. La irrupció desafortunada i pujada de to dels "espontanis" els hi va posar l'auditori en contra malgrat els seus arguments mal donats.

E l contingut de la conferència es va centrar molt en la situació actual dels mitjans, parlant de la premsa

digital, els diaris gratuïts, la falsa objectivitat de tot redactor pel fet de ser humà i les pressions general. Cap a la meitat de la xerrada va començar a parlar de la guerra i del debat que aquesta provoca a les redaccions recalcant els punts esmentats anteriorment.

LAIA GORDI

Opinió

Per primer cop des de l'aturada ha sentit vergonya dins l'aula. Vergonya i indignació davant la irrupció dels deu "espontanis" que han pretès boicotejar un acte recolzat per l'Assemblea d'Estudiants de Ciències de Comunicació sense el més mínim respecte tant pel conferenciant, el director d'El Periódico Antonio Franco, com pels més de tres-cents estudiants que assistien a l'acte. N'hauríem d'aprendre. Cal dir que Franco no ha donat una bona conferència: enlloc de reflexionar entorn del tractament dels mitjans oficials a la guerra ha deixat anar un discurs estàndard que podem haver sentit a qualsevol classe d'Història dels mitjans de comunicació. Les preguntes i arguments del grup d'espontanis eren molt vàlides, i haurien col·laborat a posar Franco contra les cordes, a obligar-lo a mullar-se, a parlar del què havia vingut a parlar. Però la seva pèssima actuació els ha tret tota la credibilitat i legitimitat que haguessin pogut tenir, i ha donat l'excusa perfecta al conferenciant per escudar-s'hi i negar-se a respondre-les.

MAR MERCADÉ

una assistent va demanar disculpes al ponent per "la mala educació d'un sector del públic" després d'aquesta intervenció, i entrant a l'apartat final de preguntes, l'auditori es va convertir en una batalla verbal entre els partidaris a escoltar i deixar parlar Antonio Franco i els "espontanis". Aquests últims es queixaven que el diari parlés d'exercit aliat referint-se a l'exèrcit invasor d'EUA a Iraq o

Les universitats volen treballar juntes

La comissió d'Actes Externs de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma té previst per aquest dijous una visita a la Universitat Central, la Universitat Pompeu Fabra i la Universitat Politècnica de Catalunya per cridar als estudiants a participar junts a la manifestació de l'1 d'abril al Castell de Montjuïc. A més a més, els estudiants s'estan posant en contacte amb les Comissions d'Actes Externs de les diferents universitats de cara a poder començar a organitzar juntes futures movilitzacions. La primera d'aquestes podria ser la concentració del dijous dia

27 al peatge de Vallvidrera per obrir-lo i manifestar-s'hi. Diuen que la unió fa la força i en aquest cas la unió comença a sorgir. És feina de tots que es mantingui o fins i tot vagi augmentant amb el temps. El *Que corri la veu* no només ha de ser llegit pels estudiants de l'Autònoma, també pot ser un camí per ensenyar fora d'aquesta universitat tot el que està passant avui en dia. Com diu la capçalera: fotocopia'm i passam, a qui sigui.

Continua el cinema

Ahir va continuar el cinefòrum amb la pel·lícula de Stanley Kubrick "Teléfono Rojo", una sàtira de la guerra freda. L'expectació va ser molt superior a

l'anterior sessió, amb "La chaqueta metálica". Com en aquella ocasió, després de la projecció es va obrir un debat en relació al contingut del film. "M'agradaria saber quants dels que defensen la pau estarien disposats a perdre part del que tenen per a assegurar la igualtat". Aquest comentari d'un alumne introduïa el tema de la passivitat que gran part de la població mostra en les mobilitzacions socials. "La fórmula està inventada, però hi ha un problema de base: el capitalisme ha aburgestat la societat i no surt al carrer per comoditat", confirmava un altre espectador. Una assistent rebatia aquests arguments dient que ara se surt al carrer més que mai perquè les coses es veuen més clares: "els governs actuen sense consens social però hem de ser capaços

d'actuar en contra seu i no per això deixar de ser més feliços. Hem de marcar-nos fites coherents". El boicot contra els productes nord-americans va ser un altre dels temes principals. "Hem parlat molt sobre boicotejar els productes americans i el seu govern, però el que hauríem d'aconseguir és incidir en el govern espanyol" – lamentava un jove després de sentir a diversos companys que proposaven la no compra de productes nord-americans. "No podem canviar res a curt termini, – va concloure un espectador – s'ha de tenir una perspectiva de futur i reflexionar sobre com han canviat els que avui manen". Això fa pensar que la gent no s'atura ni ho farà.

REDACCIÓ

retalla-la i corre la veu

DIMECRES 26

Acte Vestim les columnes de dol a càrrec del PAS de la UAB

Hora: 10.00
Lloc: Columnes de la UAB
Un escalador posarà un vel negre sobre les columnes de la UAB

Conferència d'Antoni Villaverde «Armes Biològiques»

Hora: 10.00
Lloc: Aula c3b-005 de la Facultat de Ciències UAB

Acte previ a la concentració de la Plaça de les Oliveres

Hora: 10.15 - 12.00 (inici de la marxa cap a l'A7)
Lloc: Auditori de la Facultat de Filosofia i Lletres UAB
Participaran: Pius Alibek (lingüista iraquí), Jaume Botey (professor d'Història de la UAB), Rafael Grasa (professor de Relacions Internacionals de la UAB), Arcadi Oliveres (professor d'Economia de la UAB) i un representant del Comitè Contra la Guerra de la UAB i de l'Assemblea de Campus.

Xerrada: «Moviments contra la guerra», a càrrec d'Albert Recio

Hora: 10.30
Lloc: Facultat d'Economiques UAB

Com aprendre a desfilar a càrrec de les 'Militars Pallasso' (Comissió de Performances)

agenda

Hora: 11.00
Lloc: Davant del Bar de la Facultat de Ciències de la Comunicació UAB

Carmenyolada popular a l'A7 i B-30.

Hora: 12.00
Lloc: Plaça de les Oliveres (Facultat de Ciències de l'Educació)
Abans de la tallada tindrà lloc la coreografia «que no corrin tant» de l'aula de dansa de la UAB. Porteu menjar de sobres per la gent que estigui aturada als cotxes. Allà es farà un taller de de samarretes. Porteu també roba negra o blanca tacada de sang.

Tallada de la Diagonal.

Hora: 12.00
Lloc: Palau Reial (Campus Pedralbes)
Manifestació contra les multinacionals de la Guerra. Els alumnes de la UB, UPC i UPF faran una marxa des de les Diagonal a les multinacionals que paguen la Guerra.

Aturada Contra la Guerra

Hora: 12.00 - 12.15
Lloc: Barcelona.
Deixar el que s'està fent (feina, escola, botiga, bar, cotxe, casa, etc.), sortir i seure al carrer, en silenci, per demostrar el rebuig a la guerra i reiterar que no volem ser còmplices de cap matança. Cal que aquesta actitud s'allargui més enllà de les 12,15.

Conferència «Investigació Militar» a càrrec de Arcadi Oliveres i Natàlia Roncancio

Hora: 13.00
Lloc: Sala d'actes de la Facultat de Ciències UAB

Acte central a Plaça Catalunya

Hora: 19.00
Lloc: Plaça de Catalunya (Barcelona)
Encesa d'espelmes en record de les víctimes i marxa des de Plaça universitat fins a la Delegació del Govern. Hi ha intenció de pintar l'entrada del Corte Inglés de vermell perquè les persones que hi entrin deixin petjades de sang.

Tancada de llums i cassolada contra la guerra

Hora: 22.00
Lloc: Barcelona
Apagar tots els llums de casa, el televisor, l'ordinador, etc. Deixar la ciutat a les fosques, i sortir al balcó o al carrer fent molt soroll: una gran «cassolada» final contra la guerra.

DIJOUS 27

Inici de la Consulta Social Contra la Guerra (els resultats es presentaran el dia 2/3 d'Abril)

Lloc: A totes les Universitats

Conferència «Física, Guerra i Estat al s.XX» a càrrec de

Xavier Roquet

Hora: 09.30
Lloc: Sala d'actes de la Facultat de Ciències UAB

Xerrada de «Metges sense Fronteres»

Hora: 10.00
Lloc: Sala d'actes de la Facultat de Ciències de l'Educació UAB

Conferència «La Química a la Guerra» a càrrec d'un professor del Departament de Química de la UAB

Hora: 11.30
Lloc: ETSE (Escola Tècnica Superior d'Enginyeria), al costat del SAF
Assemblea de Campus
Hora: 12.00
Lloc: Plaça Cívica

Conferència sobre la manipulació mediàtica basada en el llibre «Las Mentiras de una Guerra» a càrrec de Albert Chillon i Carlos Zeller

Hora: 12.00
Lloc: Aula Magna de la Facultat de Ciències de la Comunicació UAB

Marató de Música en suport als acampats a Pla de Palau

Hora: 12.00
Concentració en silenci a la seu del PP, tothom vestit de negre i amb la cara blanca
Hora: De 12.00 a 13.00 i de 17.00 a 18.00. Lloc: Seu del PP (carrer Urgell, al costat de la pl. Francesc Macià)

ESCOLTEU-NOS!